

Jugul nepotrivit (1)

2 Corinteni 6.14-18: Introducere

Charles Henry Mackintosh

© SoundWords, Online începând de la: 22.01.2021, Actualizat: 22.01.2021

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: 2. Corinteni 6.14-18

2. Corinteni 6.14-18: Nu vă înjugați nepotrivit {de fapt, nu fiți înjugați sub diverse forme; compară cu Leviticul 19.19; Deuteronomul 22.10} cu cei necredincioși; pentru că ce legătură este între dreptate și fărădelege sau ce comuniune are lumina cu întunericul? și ce înțelegere are Hristos cu Belial sau ce parte are un credincios cu un necredincios? Și ce înțelegere are templul lui Dumnezeu cu idoli? Pentru că voi sunteți un templu al Dumnezeului celui viu, după cum a spus Dumnezeu: „Voi locui în ei și voi umbla între ei; și voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu“ {Leviticul 26.11,12}. De aceea: „leșiți din mijlocul lor și fiți despărțiți“, spune Domnul; și „nu atingeți ce este necurat, și Eu vă voi primi; și vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice“, spune Domnul Cel Atotputernic. {compară cu Isaia 52.11}

Cineva care dorește să realizeze în propria sa viață sau în viața altora o urmare a Domnului mai curată și mai sublimă, nu poate să privească creștinătatea zilelor noastre fără să fie umplut de un sentiment de nedescris de tristețe și apăsare. Vorbirea ei este așa de neobișnuită, înfățișarea ei atât de bolnavă și spiritul ei atât de slăbit, încât uneori ești ispitit să te îndoiești de tot ce se aseamănă cu o mărturie fidelă și adevărată pentru Domnul absent. Această stare devine și mai regretabilă, dacă ne amintim de respectul motivațiilor poruncitoare, prin care am fost puși în lucrare, ceea ce constituie privilegiul nostru deosebit. Dacă ne îndreptăm privirea spre Domnul, pe care Îl urmăm, sau spre calea, pe care umblăm, sau la sfârșitul, pe care trebuie să-l avem înaintea ochilor, sau la speranțele, de care suntem însuflețiți, putem numai să recunoaștem că am dovedit o ucenicie mult mai mare, dacă toate acestea ar fi primite și practicate printr-o credință simplă. „Dragostea lui Hristos ne constrânge“, spunea apostolul. Aceasta este cel mai puternic imbold dintre toate. Cu cât inima este mai umplută de dragostea lui Hristos și cu cât ochiul este mai alipit de Persoana Sa binecuvântată, cu atât mai credincioși vom încerca să mergem pe cărarea Sa. Numai un ochi curat poate descoperi urmele pașilor Săi. Dacă voința proprie nu este frântă, carnea nu este răstignită și trupul nu este ținut în stăpânire, vom fi incapabili pentru o ucenicie fidelă și vom eșua de la credință și de la o conștiință bună.

Nu aș dori să fiu înțeles greșit de cititor. Aici nu este în nici un caz vorba de mântuirea personală, ci de cu totul o altă chestiune. Se dovedește un egoism mare dacă cineva, care a devenit părtași mântuirii – ca rod al muncii sufletului lui Hristos -, dorește să despartă pe cât posibil de mult crucea și suferințele de Persoana sfântă a lui Hristos, fără să-și piardă mântuirea personală. Chiar și o evaluare naturală a acestui fapt arată un caracter de egoism, vrednic doar de dispreț, pentru al cărui nivel moral scăzut nu se găsesc cuvinte de exprimare, dacă el este al unuia care conform mărturisirii lui datorează mântuirea lui actuală și veșnică Domnului lepădat, răstignit, înviat și acum absent.

Iubite cititor! Ce ai gândi tu, dacă cineva ar spune: „Să scap numai de flăcările iadului, în rest nu mă interesează ucenicia?“ Nu ai simți tu în adâncul sufletului tău o aversiune față de astfel de sentimente? Dacă da, caută să fugi de ele, către punctul opus al busolei, ca să poți spune cu adevărat: „Voi căuta numai ca Domnul binecuvântat să fie glorificat, siguranța mea personală are relativ puțină importanță.“ Dumnezeu să facă ca aceasta să fie expresia sinceră a multor inimi în aceste zile, când cu regret este adevărat că „toți umblă după foloasele lor, și

nu după ale lui Isus Hristos” (Filipeni 2.21). Fie ca Duhul Sfânt să trezească, prin puterea Sa de neînfrânt, o ceată de urmași ai Mielului puși deoparte și consacrați și să-i trimită prin energia Sa cerească – o ceată al cărei fiecare mădular în parte este legat cu funiile dragostei de coarnele altarului și care sunt capabili, asemenea celor trei sute de bărbați ai lui Ghedeon de odinioară, să se încreadă în Dumnezeu și să desconsidere carnea. Cât de mult dorește inima așa ceva!

Cât de mult dorește duhul, deseori smerit sub influența înfiorătoare și vestejită a unei mărturii reci și lipsită de putere, după o mărturie mai viguroasă și deplină pentru El, Cel care S-a dezbrăcat pe Sine și a lăsat deoparte gloria Sa pentru ca, prin vărsarea sângelui Său prețios, noi să fim ridicați în starea de împreună cetățeni ai binecuvântării veșnice.

Printre numeroasele piedici care stau în calea unei consacrări totale a inimii pentru Hristos, de cele mai multe ori „jugul nepotrivit” ocupă un loc foarte proeminent. „Nu vă înjugați nepotrivit cu cei necredincioși; pentru că ce legătură este între dreptate și fărădelege sau ce comuniune are lumina cu întunericul? Și ce comuniune are Hristos cu Belial sau ce parte are un credincios cu un necredincios? Și ce înțelegere are templul lui Dumnezeu cu idoli? Pentru că voi sunteți un templu al Dumnezeului celui viu, după cum a spus Dumnezeu: «Voi locui în ei și voi umbla între ei; și voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu». De aceea: «leșiți din mijlocul lor și fiți despărțiți», spune Domnul; și «nu atingeți ce este necurat, și Eu vă voi primi; și vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice» spune Domnul cel Atotputernic” (2. Corinteni 6. 14-18).

În economia (epoca) mozaică vedem același principiu moral. „Să nu-ți semeni via cu două feluri de sămânță, ca nu cumva să fie profanată toată sămânța pe care ai semănat-o și toată via. Să nu ari cu un bou și cu un măgar împreună. Să nu porți o haină din material amestecat, din lână și în împreună” (Deuteronomul 22.9-11; Leviticul 19.19). Aceste pasaje din Scriptură sunt îndeajuns pentru a ne arăta că un jug nepotrivit este rău din punct de vedere moral. Se poate afirma cu toată certitudinea, că nimeni nu poate fi un urmaș liber al lui Hristos, dacă este în vreun fel înjugat la un jug nepotrivit. S-ar putea să fie mântuit, să fie un adevărat copil al lui Dumnezeu, un credincios sincer, dar el nu numai că nu poate fi un adevărat ucenic, ci este și un oarecare obstacol în revelarea a ceea ce el este cu adevărat, chiar dacă este legat la jugul său nepotrivit. „leșiți... și Eu vă voi primi... și voi Îmi veți fi fii și fiice, spune Domnul cel Atotputernic”.

Ideea prezentată aici este diferită de aceea pe care o găsim în pasajele următoare:

- **Iacov 1.18:** El, potrivit voii Sale, ne-a născut prin Cuvântul adevărului”.
- **1. Petru 1.23:** ... fiind născuți din nou nu dintr-o sămânță care se strică, ci dintr-una care nu se strică, prin Cuvântul cel viu, care rămâne pentru totdeauna, al lui Dumnezeu.
- **1 Ioan 3.1:** Vedeți ce dragoste ne-a dăruit Tatăl, să fim numiți copii ai lui Dumnezeu.
- **Ioan 1.12,13:** ... dar tuturor celor ce L-au primit, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu: celor care cred în Numele Lui, care au fost născuți nu din sânge, nici din

voia omului, ci din Dumnezeu.

În toate aceste pasaje, relația de fii este bazată pe sfatul și acțiunea lui Dumnezeu și nu ne este prezentată ca o consecință a vreunei acțiuni a noastră înșine, în timp ce în 2. Corinteni 6 această relație este denumită ca rezultat al ieșirii noastre de sub jugul nepotrivit. Cu alte cuvinte, este în întregime vorba de o problemă practică. Astfel, în Matei 5.44.45 citim: „Dar Eu vă spun: lubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei care vă blestemă, faceți bine celor care vă urăsc și rugați-vă pentru cei care se poartă rău cu voi și vă persecută; ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri: pentru că El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și trimite ploaie peste cei drepti și peste cei nedrepti”.

Și aici se găsește baza practică și mărturisirea publică a relației, precum și influența ei morală. Fiii unui astfel de Tată vor acționa în felul acesta. Pe scurt, găsim pe de o parte poziția sau relația de fii bazată pe voința și acțiunea suverană a lui Dumnezeu, și vedem pe de altă parte caracterul moral care este o consecință a acestei relații, căreia Dumnezeu îi dă o bază dreaptă de recunoaștere. Dumnezeu nu poate recunoaște public și pe deplin pe cei care sunt înjugați la un jug nepotrivit împreună cu necredincioși; pentru că, dacă ar face aceasta, ar însemna că aprobă jugul nepotrivit. Cum ar putea El aproba „întunericul”, „nedreptatea”, „Belial”, „idolii” și „un necredincios”. De aceea, dacă eu mă pun la jug cu vreunul dintre aceștia, mă identific moral și public cu el și nu cu Dumnezeu. M-am pus într-o poziție, pe care Dumnezeu nu o poate admite; și, în consecință, El nici pe mine nu mă poate admite.

Dar dacă mă retrag dintr-o astfel de poziție, dacă „ies și sunt despărțit”, dacă îmi scot grumazul din jugul nepotrivit, atunci, dar numai atunci, pot fi recunoscut public și pe deplin ca „fiu sau fiică a Domnului cel Atotputernic”. Acesta este un principiu solemn și demn de luat în seamă de toți cei care simt că s-au pus cu îndrăzneală într-un astfel de jug. Ei nu umblă ca ucenici, și, din punct de vedere public și moral, nu sunt pe poziția de fii. Dumnezeu nu îi poate aproba. Relația lor de rudenie ascunsă nu constituie culmea; ei înșiși au părăsit terenul indicat lor de Dumnezeu. Și-au băgat nebunește grumazul într-un jug care, deoarece nu este jugul lui Hristos, trebuie să fie jugul lui Belial; și până când nu vor renunța la acest jug, Dumnezeu nu-i poate aproba public ca fii ai Lui și ca fiice ale Lui. Fără îndoială că harul lui Dumnezeu este infinit și poate răspunde nevoilor noastre în toată căderea și slăbiciunea noastră; dar dacă sufletele noastre doresc o ucenicie mai înaltă, trebuie să aruncăm deoparte jugul nepotrivit, oricât ne-ar costa, sau, dacă aceasta nu se poate, să ne plecăm capetele sub rușinea și tristețea acestuia, așteptând din partea lui Dumnezeu izbăvirea deplină.

Putem privi „jugul nepotrivit” sub patru aspecte diferite. Există un jug nepotrivit în căsătorie, un jug nepotrivit în parteneriatul în afaceri, un jug nepotrivit religios și un jug nepotrivit în filantropia generală. Unii sunt înclinați să încadreze jugul din 2. Corinteni 6.14 în prima categorie; dar apostolul nu face o astfel de îngrădire. El spune numai: „Nu vă înjugați nepotrivit cu cei necredincioși”; el nu descrie mai îndeaproape caracterul sau subiectul aceluși jug, și de aceea suntem îndreptățiți să folosim locul acesta în sens mai larg, în timp ce aplicăm severitatea lui direct la orice formă de jug nepotrivit; și noi vom recunoaște importanța procedurii în felul acesta înainte de a termina studiul acesta, dacă Domnul va îngădui.

Tradus de la: [Das ungleiche Joch \(1\)](#)

Articolul original: „Das ungleiche Joch“
din *Botschafter des Heils in Christo*, 1866, pag. 81–85

Traducere: Ion Simionescu